

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ปัจจุบันกระบวนการพยานหลักฐานคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งในศาลยุติธรรมของประเทศไทย ถือได้ว่ายังคงมีจุดที่เป็นปัญหาสำคัญที่ควรต้องแก้ไขปรับปรุง โดยเฉพาะเมื่อคดีสิ่งแวดล้อมเป็นคดีที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากคดีแพ่งโดยทั่วไป เป็นคดีที่มีความละเอียดซับซ้อน มูลเหตุแห่งการฟ้องคดีนั้นในบางคดีจำต้องอาศัยเวลานานกว่าที่ผลของความเสียหายจะเกิดขึ้น หรือเมื่อผลของความเสียหายเกิดขึ้นแล้วก็เป็นกรยากที่จะแก้ไขเยียวยา มิใช่แค่เพียงความเสียหายที่เกิดขึ้นจะกระทบต่อบุคคลผู้ได้รับความเสียหายโดยตรง แต่จะเป็นความเสียหายที่แพร่กระจายขยายออกไปโดยส่งผลกระทบต่อประชาชน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมโดยส่วนรวมของประเทศ ซึ่งจากการศึกษาในบทที่ผ่านมาทำให้ทราบถึงปัญหาการดำเนินคดีสิ่งแวดล้อมในศาลยุติธรรม ไม่ว่าจะในส่วนของการพยานหลักฐานตามกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535 ซึ่งสามารถสรุปประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่สำคัญของการพยานหลักฐานคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งในศาลยุติธรรมของประเทศไทยในปัจจุบันได้ดังนี้

5.1.1 การกำหนดภาระการพิสูจน์ (Burden of Proof) ถือได้ว่าเป็นเรื่องที่เป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งสำหรับคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งในศาลยุติธรรมของไทย ซึ่งหลักกฎหมายสำหรับคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งนี้ใช้หลักการอย่างเดียวกันกับคดีแพ่งโดยทั่วไป โดยกำหนดไว้เป็นหลักการว่า “ผู้ใดกล่าวอ้าง ผู้นั้นต้องมีภาระการพิสูจน์” กล่าวคือ “หน้าที่นำสืบ” ต้องตกอยู่กับฝ่ายผู้ที่ได้รับความเสียหายซึ่งเป็นผู้ที่นำคดีขึ้นสู่ศาล¹ แต่เมื่อคดีสิ่งแวดล้อมนี้เป็นคดีที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากคดีแพ่งโดยทั่วไป ทำให้โจทก์ผู้ซึ่งได้รับความเสียหายมีโอกาสที่จะได้รับการชดเชยค่าเสียหายหรือการเยียวยาความเสียหายตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมได้โดยง่ายและโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากโจทก์ในคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งนี้ตั้งฟ้องคดีโดยอาศัยมูลเหตุแห่งละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โจทก์ก็จะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า จำเลยจงใจหรือประมาทเลินเล่อที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ และต้องพิสูจน์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผลว่าเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากแหล่งกำเนิดมลพิษของจำเลย ซึ่งเป็นเรื่อง

---

¹ ดู ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 84.

ที่ค่อนข้างยากเป็นอย่างมากที่จะพิสูจน์ให้ได้ตามนี้ และถึงแม้ว่าหากโจทก์ตั้งฟ้องคดีโดยอาศัยพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535 โดยหลักกฎหมายในมาตรา 96 จะได้นำเอาทฤษฎีความรับผิดโดยเคร่งครัด (Strict liability) มาใช้ทำให้โจทก์ไม่มีภาระหน้าที่ที่จะต้องพิสูจน์ว่าจำเลยจงใจหรือประมาทเลินเล่อที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ก็ตาม แต่โจทก์ก็ยังคงต้องพิสูจน์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผลว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากแหล่งกำเนิดมลพิษของจำเลย ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ยากเป็นอย่างยิ่งที่จะพิสูจน์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล อันจะเป็นการส่งผลโดยอาจทำให้โจทก์ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการก่อให้เกิดมลพิษตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นนั้น มิได้รับการชดใช้ค่าเสียหายหรือเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นตามความเป็นธรรมแต่อย่างใด เห็นได้ว่าการนำเอาทฤษฎีความรับผิดโดยเคร่งครัดมาใช้ ในส่วนนี้นั้นยังไม่เป็นการบรรเทาภาระการพิสูจน์ความผิดของผู้ที่ได้รับความเสียหายได้อย่างแท้จริง และหากเป็นเช่นนี้ก็ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติของประเทศไทยโดยตรง เพราะจะทำให้ผู้ก่อให้เกิดมลพิษไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายและไม่คิดที่จะปรับปรุงการกระทำที่มักง่าย ปล่อยของเสียออกสู่สาธารณะหรือปรับปรุงกระบวนการผลิตของโรงงานของตนแต่อย่างใด ซึ่งจากการศึกษาพบว่ามีแนวคิดที่จะนำเอาทฤษฎีความน่าจะเป็น (Theory of Probability) มาใช้เพื่อเป็นการแก้ปัญหาโดยเปลี่ยนแปลงภาระการพิสูจน์ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล โดยให้โจทก์ในคดีสิ่งแวดล้อมควรมีภาระการพิสูจน์เพียงว่ามีความเป็นไปได้ค่อนข้างสูงว่าความเสียหายที่โจทก์ได้รับนั้นมาจากแหล่งกำเนิดมลพิษของจำเลยโดยไม่ต้องพิสูจน์ถึงขนาดโดยปราศจากข้อสงสัย แต่ทั้งนี้ก็ยังคงจะต้องขึ้นอยู่กับแนวความคิดของศาลที่มีต่อคดีสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างไร ซึ่งหากศาลไม่เข้าใจถึงลักษณะของคดีสิ่งแวดล้อมที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากคดีแพ่งโดยทั่วไปแล้ว ศาลก็อาจจะไม่นำเอาทฤษฎีความน่าจะเป็นมาใช้ในการวิเคราะห์ถึงปัญหาในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล เพราะไม่มีข้อบังคับที่เป็นรูปธรรมที่จะให้ศาลต้องปฏิบัติตามแต่อย่างใด ซึ่งจากการศึกษาในเรื่องปัญหาการพิสูจน์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผลนี้ พบว่าหากมีการเปลี่ยนแปลงภาระการพิสูจน์ตามมาตรา 96 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535 โดยการกำหนดข้อสันนิษฐานไว้ในกฎหมาย คือ ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ก่อมลพิษต้องรับผิด ก็จะทำให้การนำเอาทฤษฎีความรับผิดโดยเคร่งครัดมาใช้ได้อย่างเห็นเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ประกอบกับก็เป็นการกำหนดให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งนี้ต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่กำหนดไว้ ก็จะส่งผลทำให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายในคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งนี้ได้รับการชดใช้ค่าเสียหายหรือเยียวยาความเสียหายได้อยู่ถูกต้องชอบธรรมตามความเป็นจริง

5.1.2 การรวบรวมและการแสวงหาพยานหลักฐานในคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งนี้กระทำได้ยากกว่าคดีแพ่งโดยทั่วไป ทั้งในส่วนของขั้นตอนในชั้นเตรียมฟ้องคดี และในส่วนของขั้นตอนระหว่างการพิจารณาคดีในศาลยุติธรรม เนื่องจากคดีสิ่งแวดล้อมดังที่ได้กล่าวแล้วก่อนหน้านี้ว่าผู้ก่อให้เกิดมลพิษมักจะเป็นผู้ที่มีฐานะทางสังคม ทางเศรษฐกิจดี และถ้าหากกรณีผู้ก่อให้เกิดมลพิษเป็นโรงงาน ซึ่งโดยสภาพทั่วไปของโรงงานไม่ว่าจะเป็นโรงงานอุตสาหกรรมหรือเกษตรกรรมส่วนใหญ่แล้วจะมีขนาดใหญ่และมีการดำเนินงานที่ซับซ้อน มีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่จากต่างประเทศเข้ามาดำเนินการ มีเพียงช่างเทคนิคหรือผู้ชำนาญของโรงงานเท่านั้นที่มีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่นำเข้ามาใช้ในโรงงาน จึงเป็นการยากมากที่ประชาชนหรือบุคคลโดยทั่วไปจะทราบถึงกระบวนการดำเนินงานต่าง ๆ ของโรงงานได้ อันส่งผลให้การรวบรวมพยานหลักฐานของโจทก์เพื่อนำมาสนับสนุนข้ออ้างของโจทก์ยากเป็นอย่างยิ่ง และส่งผลถึงการสืบพยานในชั้นศาลให้กระทำได้ยากตามไปด้วย และจะทำให้โจทก์มีโอกาสที่จะแพ้คดีโดยที่ไม่อาจได้รับการชดเชยค่าเสียหายหรือการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงโดยความเป็นธรรม ซึ่งจากการศึกษาพบว่าหากประเทศไทยมีองค์กรที่เป็นหน่วยงานกลางโดยมีหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพและประชาชนสามารถที่จะขอข้อมูลต่าง ๆ เหล่านั้นเพื่อนำมาเป็นพยานหลักฐานสนับสนุนข้ออ้างหรือข้อเถียงของตนได้ ก็สามารถช่วยให้การรวบรวมพยานหลักฐานของโจทก์ผู้ได้รับความเสียหายกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ปัญหาอีกประการหนึ่งที่พบก็คือ การที่ผู้พิพากษาของไทยยังคงไม่ค่อยที่จะมีบทบาทในเชิงรุกในส่วนของกรณีที่จะเข้ามาช่วยคู่ความในการค้นหาความจริง เนื่องจากในทางปฏิบัติต้องยึดถือประมวลจริยธรรมข้าราชการตุลาการโดยเคร่งครัด² โดยต้องวางตัวเป็นกลางและไม่ได้ใช้อำนาจตามที่กฎหมายแพ่งให้ไว้เท่าที่ควร แต่เมื่อคดีสิ่งแวดล้อมเป็นคดีที่มีความพิเศษแตกต่างจากคดีแพ่งโดยทั่วไปดังได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว จึงทำให้การรวบรวมและการแสวงหาพยานหลักฐานของผู้ที่ได้รับความเสียหายในคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งนี้เป็นไปได้อย่างยิ่ง อันส่งผลถึงการสืบพยานในชั้นศาลกระทำได้ยาก และมีโอกาสที่จะแพ้คดีโดยที่ไม่อาจได้รับการชดเชยค่าเสียหายหรือการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงโดยความเป็นธรรม ดังนั้น หากผู้พิพากษามีความเข้าใจในลักษณะคดีสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างดีแล้ว ก็จะส่งผลดีต่อความยุติธรรมในสังคมมากยิ่งขึ้น ซึ่งในทางแก้ไขนั้นควรมีการแต่งตั้งบุคลากรหรือหน่วยงานเข้ามาทำหน้าที่รวบรวมและแสวงหาพยานหลักฐาน อันเป็นการสร้างเครื่องมือให้แก่ศาล

² ดูประมวลจริยธรรมข้าราชการตุลาการ ข้อ 9.

เพื่อให้ศาลจะได้มีบทบาทในเชิงรุกสำหรับคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งนี้โดยที่จะไม่เป็นการสร้างภาระให้แก่ศาลมากเกินไป

5.1.3 พยานผู้เชี่ยวชาญ (Expert Witness) ถือได้ว่ามีส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากคดีสิ่งแวดล้อมส่วนใหญ่พยานหลักฐานที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่เป็นพยานหลักฐานที่มักเกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีด้านการผลิตต่าง ๆ เคมีภัณฑ์ หรือด้านการแพทย์ เป็นต้น ซึ่งในข้อเท็จจริงทั้งหลายเหล่านั้น โดยลำพังศาลเองไม่มีความรู้ในเรื่องทั้งหลายเหล่านี้ และในการที่จะวินิจฉัยข้อเท็จจริงในคดีสิ่งแวดล้อมนี้ได้ ศาลจำเป็นต้องอาศัยความรู้ความชำนาญของพยานผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ซึ่งหากเกิดกรณีที่พยานผู้เชี่ยวชาญของทั้งฝ่ายโจทก์และฝ่ายจำเลยให้การขัดกัน ก็จะเป็นยากเป็นอย่างมากที่ศาลจะเชื่อถือพยานผู้เชี่ยวชาญจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ซึ่งถ้าหากศาลวินิจฉัยและเชื่อตามพยานผู้เชี่ยวชาญฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งนั้นก็เท่ากับว่าศาลได้ลงมามีการวินิจฉัยพยานหลักฐานที่มีลักษณะเป็นข้อเท็จจริงที่มีลักษณะพิเศษเหล่านี้เอง ก็จะส่งผลกระทบต่อความยุติธรรมได้ เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวควรมีการแต่งตั้งพยานผู้เชี่ยวชาญของศาลเพื่อความเป็นกลาง และเพื่อที่จะได้เข้ามาช่วยศาลในการวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งนี้ได้ ซึ่งถือเป็นมาตรการเสริมเข้ามาเพื่อช่วยศาลในการค้นหาความจริงแห่งคดีที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรมตามความเป็นจริง

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและได้บทสรุปข้างต้นนี้ มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้คือ

5.2.1 ควรกำหนดบทสันนิษฐานของกฎหมายอันเป็นการนำทฤษฎีความรับผิดโดยเคร่งครัด (Strict Liability) มาใช้ โดยแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำโดยการกำหนดเป็นข้อสันนิษฐานไว้ในหมวด 6 ความรับผิดทางแพ่ง มาตรา 96 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535 เพื่อผลัดภาระการพิสูจน์ให้แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษ ดังนี้

เดิม มาตรา 96 บัญญัติไว้ว่า "แหล่งกำเนิดมลพิษใดก่อให้เกิดหรือเป็นแหล่งกำเนิดของการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษอันเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายหรือสุขภาพอนามัยหรือเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือของรัฐเสียหายด้วยประการใด ๆ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้น มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายเพื่อการนั้น ไม่ว่าการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษนั้นจะเกิดจากการกระทำโดย

จงใจหรือประมาทเลินเล่อของเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่ในกรณีที่พิสูจน์ได้ว่ามลพิษเช่นว่านั้นเกิดจาก

- (1) เหตุสุดวิสัยหรือการสงคราม
- (2) การกระทำตามคำสั่งของรัฐบาลหรือเจ้าพนักงานของรัฐ
- (3) การกระทำหรือละเว้นการกระทำของผู้ที่ได้รับอันตรายหรือความเสียหายเองหรือของบุคคลอื่น ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงหรือโดยอ้อม ในการรั่วไหลหรือการแพร่กระจายของมลพิษนั้น..."

แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 96 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535 ดังนี้

"แหล่งกำเนิดมลพิษใดก่อให้เกิดหรือเป็นแหล่งกำเนิดของการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษอันเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายหรือสุขภาพอนามัยหรือเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือของรัฐเสียหายด้วยประการใด ๆ ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ได้รับความเสียหาย เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้น มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายเพื่อการนั้น ไม่ว่าจะการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่ในกรณีที่พิสูจน์ได้ว่ามลพิษเช่นว่านั้นเกิดจาก

- (1) เหตุสุดวิสัยหรือการสงคราม
- (2) การกระทำตามคำสั่งของรัฐบาลหรือเจ้าพนักงานของรัฐ
- (3) การกระทำหรือละเว้นการกระทำของผู้ที่ได้รับอันตรายหรือความเสียหายเองหรือของบุคคลอื่น ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงหรือโดยอ้อม ในการรั่วไหลหรือการแพร่กระจายของมลพิษนั้น..."

5.2.2 ควรตั้งหน่วยงานกลางของรัฐเพื่อทำหน้าที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพขึ้น เพื่อที่จะให้ประชาชนสามารถที่จะขอข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมจากหน่วยงานกลางดังกล่าว ซึ่งจะส่งผลทำให้ประชาชนผู้ได้รับความเสียหายจากการก่อให้เกิดมลพิษขึ้นนั้นสามารถนำข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เหล่านั้นมาเป็นพยานหลักฐานสนับสนุน ข้ออ้างหรือข้อเถียงของตนได้ ก็จะสามารถช่วยให้การรวบรวมพยานหลักฐานของโจทก์ผู้ได้รับความเสียหายกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

5.2.3 ควรมีการแต่งตั้งบุคลากรหรือหน่วยงานเข้ามาทำหน้าที่รวบรวมและแสวงหาพยานหลักฐาน เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงและข้อมูลที่เป็นกลาง อันเป็นการช่วยศาลค้นหาความจริงและเป็นการสร้างเครื่องมือให้แก่ศาล เพื่อให้ศาลจะได้มีบทบาทในการแสวงหาพยานหลักฐานอันเป็นบทบาทในเชิงรุกสำหรับคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งนี้โดยที่จะไม่เป็นการสร้างภาระให้แก่ศาลมากเกินไป

5.2.4 ควรมีการแต่งตั้งพยานผู้เชี่ยวชาญของศาล เพื่อที่จะได้เข้ามาช่วยศาลในการวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งนี้ได้ ซึ่งถือเป็นมาตรการเสริมเข้ามาเพื่อช่วยศาลในการค้นหาความจริงแห่งคดีที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง และเป็นธรรมตามความเป็นจริง

5.2.5 ควรทำการศึกษาวิเคราะห์ถึงข้อดีและข้อเสียของมาตรการ Concurrent Witness ในเชิงลึก ซึ่งอาจมีประโยชน์ในการที่จะนำมาปรับใช้กับคดีสิ่งแวดล้อมทางแพ่งในศาลยุติธรรมของประเทศไทยต่อไป

5.2.6 เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและการพิทักษ์รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ควรมีการสร้างผู้พิพากษาให้เป็นผู้เชี่ยวชาญในกฎหมายสิ่งแวดล้อม โดยการจัดหลักสูตรอบรมผู้พิพากษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อจะทำให้ผู้พิพากษาเกิดความรู้ความเข้าใจในลักษณะของคดีสิ่งแวดล้อมได้เป็นอย่างดีมากยิ่งขึ้น